

עזון תורני שכוחי בעזה"ת אדלדו ששל תגדדו

גליון 633

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"ו יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

ניתן חנו בעיני שר בית-הספר

את הסיפור הבא סיפר האסיר היהודי המפורסם, הרב שלום מרדכי רובשקין הי"ו, בעת שביקר במעונו של מו"ר כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א, לאחר שנחלץ מכלאו והורשה לערוך ביקור בן שבועיים בארץ הקודש. היה זה החנוכה הראשון שלי בבית האסורים, סיפר רובשקין. "שבועות אחדים לפני החנוכה כבר התחלתי לדאוג לכך שבימי החנוכה יותר לי להדליק נרות כמצוות חז"ל, במסגרת המחוייבות של בתי הכלא בארה"ב לכבד את חופש הפולחן של האסירים מכל הדתות, ובכללם גם היהודים להבדיל. שלחתי מכתבים לרב של בתי הכלא ולעסקנים שונים, עד שהתקבל האישור, ובלילה הראשון של חנוכה נלקחתי על ידי סוהרים לחדר כליאה מיוחד, אליו הוכנסתי. על השולחן הוצבה מנורת חנוכה, ובה נר אחד ועוד שמש. הסוהרים יצאו וסגרו אחריהם את הדלת, כשהם מורים לי לדפוק עליה בחוזקה לאחר שאסיים, כדי שיבואו להחזיר אותי לתא הכליאה שלי. הדלת נסגרת ואני מתכוון להדליק את הנר, והנה אני רואה שבחדר יש שירותים. אי אפשר לברך כאן ברכה. חשבתי אולי לשוב את גבי לשירותים ולהדליק, שהרי אם לא אדליק כאן לא אוכל לקיים בכלל את המצווה, אבל ליבי נקפני לעשות זאת. "בית הכלא הוא לא קייטנה", אמר הרב רובשקין, "האפשרות של האסיר לקבל החלטות על עצמו ועל סדר היום שלו מוגבלת מאוד. לך תקרא עכשיו לסוהרים, ותסביר להם שכדי להדליק נר צריך לברך, ואסור לברך ליד שירותים... הידע שלהם ביהדות הוא אפסי, והרצון שלהם לעזור לי נמוך עוד יותר". אבל מאז שנכנסתי לכלא ידוע ידעתי שאני אולי נמצא במקום לא נעים במיוחד, אבל גם כאן הקב"ה הוא זה שמנהל אותי, ולא מנהל הכלא או הסוהרים. <<<המשך באהל המעשה>>>

פנתה האהל

חסיד עשיר מחסידיו של רבי חיים מצאנז נכנס לחדרו על מנת שהרבי יתרץ לו מספר קושיות בהן התקשה בלימודו. טרם שניגשו ללימוד עצמו פנה רבי חיים לחסידו וביקשו שישתתף במצוות הכנסת כלה בה עוסק הרבי כעת. "רבי", השיב החסיד, "לא באתי כדי להשתתף במצוות הכנסת כלה. רציתי לפלפל עם הרב בלימוד". עגמו פניו של רבי חיים מצאנז על סירובו של יהודי לעזור ליהודי אחר ופנה אליו בתוכחה מרומזת: "כעת תירצת לי קושיה גדולה שזמן רב תהיתי על פשרה. בפרשת וישלח אנו מוצאים שיעקב נותר לבדו "ויאבק איש עימו", פירשו רבותינו שמדובר בשרו של עשו. "לעומת זאת, בפרשת השבוע, וישב, יוסף תועה בשדה וגם שם מופיע איש, "וימצאהו איש... ושאלהו לאמר מה תבקש", ושם הסבירו חז"ל שהיה זה מלאך גבריאל. "ואני עומד ותמה", המשיך הרבי, "מי גילה לחז"ל שהאיש הראשון היה שרו של עשו, והשני היה מלאך גבריאל? הרי בשניהם כתוב רק איש. "כעת מבין אני מהיכן המקור לדרשתם. מאחר שבפעם הראשונה בא האיש רק כדי להיאבק (להתפלפל בלימוד) הרי זה שרו של עשו, ואילו אצל יוסף פנה אליו האיש בבקשת עזרה לאמר "מה תבקש?", אם מדובר בהצעת עזרה - הרי זה המלאך גבריאל..."

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
5:16 4:14
נא לשמור על קדושת הזמין
אין לקרוא בשעת התפילה
ל"ת: 5:49

אָהַל הַהֵלֶלֶת

להיזהר להדליק את הפתילות היטב יש נוהגים, שכאשר מדליקים את הנרות, מיד כאשר רואים שהאש נאחזה בפתילה, מסלקים ידיהם ועוברים לנר הבא. וכתב מרן הרב **עובדיה יוסף זצ"ל**, שאינם עושים כהוגן. משום שיש להיזהר בשעת ההדלקה, שלא לסלק את היד, עד שתהיה השלהבת עולה מאליה, כלומר, שתאחז האש היטב בפתילה. וכמו שכתבו הפוסקים לגבי נר שבת, שעל האשה להיזהר להדליק "את רוב היוצא מראש הפתילה שבנר". וכן הדין לגבי נר חנוכה. שכיון שמברך "להדליק נר חנוכה" צריך להדליקו בעצמו היטב.

כשמדליק נרות חנוכה צריך לדאוג שיהיה בנר די שמן כדי שידלוק לכל הפחות חצי שעה מזמן הדלקתו, וכן אם מדליק בנרות של שעווה, צריך להיזהר שיהיו הנרות גדולים כדי הצורך שידלקו לפחות חצי שעה מזמן הדלקתם אחר צאת הכוכבים ומצויים נרות צבעוניים המותאמים במיוחד למנורות חנוכה קטנות, ואינם דולקים חצי שעה, ויש להיזהר שלא להדליק בהם. ובערב שבת שמדליקים נרות מוקדם צריך ליתן שמן יותר.

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש חידושים ופגנים לשולחן השבת

בשם האר"י הקדוש: סוף גמר החתימה הוא בחנוכה. הכתיבה, בראש השנה. החתימה, ביום הכיפורים. גמר הדין, בהושענא רבה. ואפילו כשיוצאים הפתקים אין להם כח להתקיים, ועד חנוכה מושטת יד בשמיים לקבל את עם ישראל בתשובה.

בשבוע שעבר היה יארצייט של הרה"ק רבי אברהם דב מאווריטש בעל ה"בת עין". בספרו הוא מביא חידוש מפעם לחנוכה, בפרשתנו מסופר על תמר כלתו של יהודה, על הריונה ויהודה לא יודע. והנה... "ויהי כמשלוש חודשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך..."

אומר הבת עין: **ויהי כמשלוש חודשים** – שלושה חודשים בדיוק מראש השנה, תשרי, חשוון, כסלו, עד חנוכה שהוא החיתום האחרון. מה קורה בחנוכה? **ויגד ליהודה**... הקדוש ברוך הוא מרומז במילה יהודה, ותמר משולה לכנסת ישראל.

בא מקטרג בחנוכה ואומר לקדוש ברוך הוא כביכול: **זנתה תמר כלתך**... הנה, תראה את עם ישראל, רק לפני שלושה חודשים בקשו סליחה... התפללו... תקעו בשופר... קבלו קבלות. כמה זמן עבר? והנה הם כבר שכחו. הולכים אחרי ליבם.

ותמר, שהיא כנסת ישראל, מרימה עיניים לשמיים ואומרת: **הכר נא**, רק למי **שאלה לו** – **אנוכי הרה**... בפנים, בתוך הלב, אני דבוקה רק בך, ריבונו של עולם, וכל הנפילות שלי, כל מה שחס ושלום אנחנו עושים נגד רצונך, אבא, זה רק מרב הטרדות. הקשיים של הפרנסה. הילדים וצער הגלות. והנה ראינה, הנה הוכחה: הכר בעצמך, **למי החותמת** – החותמת מרמזת על השמן של נרות החנוכה, שהיה חתום בחותמו של כהן גדול; **והפתילים** – הפתילים הם הפתילות של נרות החנוכה; **והמטה** – המטה זו החנוכה, זה הכלי שבו אנחנו מדליקים (כלי בגימטריה – והמטה).

הנה, בורא עולם. החנוכה כבר מוכנה, ואנחנו כולנו כבר מצפים ומחכים להדליק את האור. מתגעגעים לחזות בנועם ה'... באור הגנוז ובקרבת ה', **ויאמר יהודה צדקה ממני** – אומר ה': את צודקת, כנסת ישראל. אני רואה את הלב שלך. והוא מסלק בזכות החנוכה את כל הקטרוגים. כי אני יודע, אומר ה': **לא נתתיה לשלה בני**... שלה – זה משיח! **"עד כי יבוא שילה"**...

כואבת לך הגלות, יודע ה'. את מחכה ומחכה... למשיח... לגאולה פרטית משלך... צר לך! לוחץ לך! והקשיים הם אלה שמפילים אותך. הנה... קחי לך אור בזמן החיתום. לא רק שאני לא מקבל שום קטרוג עליך כנסת ישראל – אני מאיר לך.

הכינו את החנוכה בשמחה, היא ההוכחה שליבנו רק עם בורא עולם. חנוכה מסוגל למשיח ולגאולה. רק תנצלו את הימים האלה ותבקשו. **צדקה ממני!**

אהל המעשה

<<<המשך מעמ' א >>> דפקתי על הדלת... בפתח עומד סוהר גבה קומה ורחב גרם, והוא שואל אותי לרצוני. הבהרתי לו שאיני יכול להדליק כאן את הנרות, ואני מבקש שיעבירו אותי למקום אחר. בתאי האסירים אסור להדליק אש מחשש לשריפה, וכאן אני לא יכול. מה עושים? הסוהר לא כל כך הבין מה אני רוצה, אבל לאחר הפצרות חוזרות ונשנות הוא הסכים לפנות בנושא למנהל הכלא, אדם קשוח לא פחות, שכבר שבע ויכוחים עם אסירים חסרי כבוד שמנסים להערים עליו יומם ולילה. המנהל הופיע ושאל אותי בקוצר רוח לרצוני. דיברתי אליו בכבוד והסברתי לו את ההלכות הבסיסיות שבגללן אני לא יכול להדליק כאן את הנרות. בליבי ידעתי שאין סיכוי שאקבל את מבוקשי, אבל 'השתדלותי' חייבים לעשות.

להפתעתי הרבה, ניאות המנהל למלא את בקשתי, אך מפאת חוסר מקום מתאים להדלקת הנרות, הוא יצא מגדרו והתיר לי להדליק את הנרות במשרד הפרטי שלו. הייתי המום, הודיתי לו מעומק ליבי, והוא מצידו הגיב בפנים חתומות. לא היה נראה שהוא מתרגש יחד איתי... צעדנו לעבר משרדו של מנהל הכלא, אני באמצע כחתן המובל אל חופתו, משני צדדי סוהרים המשמשים לי כשושבינים כדי שלא אברח מהחופה חלילה, ומאחורינו צועד המנהל, שכנראה תהה אם לא טעה כשהחליט לתת לי להדליק נרות ולקיים טקס דתי במשרדו הפרטי ההיתר שניתן לי מלכתחילה היה ל-30 דקות, כפי שקובעת ההלכה וכפי שהורה הרב של בתי הכלא. אבל לפי מנהג חב"ד נוהגים להדליק נרות שיחזיקו מעמד לפחות 50 דקות, וגם לשבת לצד הנרות משך הזמן הזה. התלבטתי אם לבקש מהמנהל בקשה נוספת, שיתיר לי להישאר בחדרו 50 דקות. הרי רק לפני דקה הוא עשה למעני דבר שאינו מובן מאליו, חרג מכל הכללים והתעלה מעל כל הנהלים כדי לאפשר לי להדליק נרות במקום שבו אוכל לברך עליהם כדת וכדין, והנה אני שוב מציק לו עם בקשות חריגות? אבל החלטתי שאני עושה את 'השתדלותי' במלואה. אני אבקש, והוא יכול לסרב. לפחות אדע שעשיתי את המקסימום האפשרי כדי לקיים את המצווה כמנהג חב"ד כפי שהורגלתי מצעירותי.

"פניתי למנהל, וביקשתי את סליחתו: אני מבין שאתה תחשוב שאני 'נודניק' שלא מסתפק במה שנותנים לו, אמרתי, האמת שקשה לי להסביר לך עד כמה זה חשוב עבורי. אני חייב להודות שלפי ההלכה היהודית 30 דקות בהחלט מספיקות, אבל אני חסיד חב"ד, ואצלנו נוהגים לשבת ליד הנרות 50 דקות. תמיד הקפדתי על כך מאוד, ואני אודה לך מאוד מאוד, כבוד המנהל, אם תאפשר לי לעשות כך גם עכשיו. המנהל הביט לעברי במבט חוקר, ובליבי כבר נטיתי לחשוב שעוד רגע הוא מבטל לגמרי את האישור שנתן לי. הוא חשב בדממה מספר דקות, בעוד שאנחנו ממשיכים ללכת לעבר חדרו. ולפתע הוא פונה אלי ושואל אותי: 'רובשקין, תגייד לי, כשהיית מדליק נרות בבית, עם המשפחה שלך, כמה זמן ישבת ליד הנרות?' קשה לי לומר, השבתי לו, לפעמים היו לי עיסוקים שונים, אבל בכל מקרה הייתי יושב עם הילדים והמשפחה ליד הנרות במשך שעותיים או שלוש שעות. לפעמים יותר.

אם כך, משיב לי המנהל, 'אני רוצה שאתה תשב עכשיו ליד הנרות שלוש שעות. בדיוק כמו שעשית בבית שלך!' הייתי המום. חשבתי שאני מדמיינן. המנהל הקשוח שכבר ראה הכל והתמודד עם אסירים מכל הסוגים הופך לפתע לנדיב כל כך ומאפשר לי לשבת ליד הנרות שלוש שעות? ועוד במשרד הפרטי שלו!! זה לא מציאותי. אבל אז הבנתי מה שידעתי גם קודם לכן, וכעת הרגשתי זאת ביתר שאת: אני לא נמצא בכלא כי איזה גוי כזה או אחר החליט כך. אני נמצא כאן כי יש לי שליחות ותפקיד לעשות בכלא. הקב"ה שם אותי כאן, ואני לא שואל שאלות,

אני רק מנסה לעבוד אותו בתנאים המורכבים שאיתם אני צריך להתמודד." כשסיפר הרב רובשקין את הסיפור הזה, בחדר קבלת הקהל של כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א, ניתן היה לראות על פניו שהוא חי את אותם הרגעים תוך כדי הסיפור. השמחה בה סיפר על הזכות שזכה להדליק נרות "כמו בבית", פרצה ממנו והקרינה על כל סובביו.

ואכן, כשסיים לספר את סיפורו, שהיה אחד מיני רבים שסיפר באותה ההזדמנות, קם הרבי ממקומו ואמר לו: "ר' שלום מרדכי, כשהשתחררת מבית הכלא רקדת עם היהודים ששמחו איתך באמריקה, אבל אנחנו כאן עוד לא רקדנו לכבוד ההצלה שלך, בוא ונרקוד עכשיו." על אף שמספרם של הנוכחים היה מצומצם מאוד ומנה כמניין לערך, קול השירה והזמרה נשמע למרחקים והריקוד נמשך עוד שעה ארוכה... (דרשו)

אישה זקנה נהגה לקרוא מדי שבת את הפרשה כשהגיעה לפרשת וישב, היא פרצה בבכי. היא שמעה באוזני רוחה זעקות יוסף ליד הבור מתחנן לאחיו שינחמו לו – ובכתה ביחד אתו.

בשנה הבאה היא שוב הזדעזעה מאטימות לב האחים המוכרים את אחיהם לעבד, ומיררה בבכי. אך בשנה השלישית היא כבר לא בכתה. היא סגרה את הספר בכעס ואמרה: "יוסף, אתה אשם! ראית בשנה שעברה מה הם עשו לך - איך לא נזהרת?"...

"ה' בשמיים מאוד לא אוהב שמשקרים", ניסה אבא לחנך את בנו הקטן כאשר תפס אותו על שקר. עוד האב מדבר וברק הבריק בשמים ורעם אדיר התגלגל. "כאשר משקרים ה' שולח רעם חזק להזהיר את מי ששיקר". עברו מספר שבועות ובשעת לפנות-בוקר חורפית רעם מחריש הקפיץ את הילד ממיטתו. הוא רץ בבהלה למיטת אביו: "אבא, אבא, עכשיו כולם ישנים ואף אחד לא משקר. למה יש רעם בשמיים?" מנומנם למחצה השיב לו האב: "זה בגלל שעכשיו מחלקים את העיתונים..."

קצת מאתול

כשיוסף רואה את פני שר המשקים ושר האופים שלא כתמול שלשום, הוא שואל אותם בפליאה: "מדוע פניכם רעים היום" שאלה מוזרה לכל הדעות לשהים בבית האסורים. כי הרי איזו סיבה יש לאדם הנמק בבור הכלא לחייך ולהאיר פנים?

ובפרט אם נזכור שלא מדובר בבתי הכלא של ימינו, שבהם עוד איכשהו ניתן לאכול לשובעה ואף להתקדם במדעים. מדובר בבור אליו השליכו את המורדים במלכות, ואשר לא תהיה חברת ביטוח בעולם שתואיל לבטח את אי מי מהנכנסים אליו! ניתן היה למות מבלי שיהיה מישהו שישים לב לכך. ויוסף, לא רק שאינו משלים עם "פרצופים שאינם שמחים במיוחד", אלא עוד עומד ותמה באוזניהם, מדוע פניכם רעים היום?

התמוהה יותר היא תשובתם של שר המשקים ושר האופים. "חלום חלמנו ופתר אין אתו" כלומר, אנו מסכימים אתך יוסף שהיה עלינו לחייך מבוקר עד ערב, אנו מסכימים אתך שאין מאושרים מאתנו, אולם "חלום חלמנו ופתר אין אתו". כלומר, לא היתה השהייה בבור הכלא הטחוב והאפל סיבה מספקת לשר המשקים ושר האופים להיות בעלי הפנים הרעים היום, צריך חלום בלתי פתור לשם כך... **התשובה לכך, מורי ורבותי**, היא שאכן, בבית האסורים, מיום בו נכנס אליו יוסף לא היה רגע של עצבות, לא פחד ולא דיכאון עובר על השהים בו. יוסף, בכוח אמונתו ובחוסנו הנפשי, היה מגיע יום יום ושעה שעה אל חבריו האסירים, ומספר להם איזו זכות עצומה וגדולה היא לשהות בימים אלו במקום זה.

הוא היה מספר להם על ה' יתברך המוביל כל אחד למקום הטוב ביותר עבורו, היה מתאר בפניהם בצבעים ורודים את העונג לשבת בבור הכלא וליהנות מהארוחות "על גבול" החמות והמזינות. הוא תיאר להם עד כמה אדם בחוץ חשוף לפגיעות ולאלימות מצד מתבלים, נוכלים, שודדי דרכים ושאר מרעין בישין, בעוד הם מוגנים ונמצאים תחת שמירתם המעולה של מאבטחים מחצר המלכות. הוא גרם להם לראות את האור בחיי היומיום ולא רק בקצה המנהרה.

לכן כל אסירי המחנה הגיבו בהתאם, ויום יום היו קמים מאושרים ושמחים, ופוצחים בריקוד עליז. ביום בו הם קמו עם פנים רעות, היה מקום לשאלתו של יוסף מדוע אינכם שמחים היום, כי זה לא היה דבר שבשגרה, זה לא היה משהו שרגילים אליו בבית האסורים העליז הזה.

את מנת הכוח הראשונה אותה קיבל יוסף הצדיק, ועמה זכה לעבור את משברי החיים בטוב ובנעימים, ניתן לזקוף לאמונתו בקדוש ברוך הוא ולהבנתו שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן נגזר עליו מלמעלה והדבר הטוב ביותר לאדם הוא לעבור את המסלול אותו בחר לו ה' יתברך. כך גם אנחנו צריכים לחזק את האמונה בכל רגע ושעה שכל מה שעושה ה' הכל לטובה.

ברכה והצלחה

ובריאאות איתנה

אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו

דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה

סעיד אשר בן לאה הי"ו

אורה בת סניורה הי"ו

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

טוביה שרבי בן נזימה

ומשפחתו הי"ו

דוד חיים בן עליזה

ומשפחתו הי"ו

אופיר דלל בן אורה

ומשפחתו הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב שמשון פוקס שליט"א

כל יום חמישי

מיד לאחר מנחה

בביכני"ס אור אבנר

רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד

מנחה - בשעה 16:15

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"

רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30

מנחה וערבית (סמוכות) -- 16:10

שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א

יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א

יום ג' - הרב שלום אטלן שליט"א

יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א

יום ה' - הרב אליהו הכהן שליט"א

בית הכנסת "עולי בבל"

ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

חדש-שחרית - 5:40 נץ

מנין ב' - 7:30

מנחה ערבית - 16:15

שיעורי תורה מידי יום

לאחר ערבית

יום א' ב' ה'

רב בית הכנסת

הרב יהונתן אמדי שליט"א

יום ג'

הרב שמשון פוקס שליט"א

יום ד'

הרב נאור דרשני שליט"א

יום ה' -

הרב רפאל עגיב שליט"א

בשעה 19:30